

Posudek školitele

Diplomantka: Barbora Vágnerová

Školitel: doc. MgA. Tomáš Töpfer

Název práce: **Studium herectví online a prezenčně**

Lze vůbec studovat herectví pomocí moderních komunikačních technologií, tzv. nových médií, bez možnosti setkávat se fyzicky v jednom prostoru s dalšími herci, pedagogy, režisérem, dramaturgem a posléze diváky?

Ročník, ke kterému diplomantka patří, musel odpověď na tuto otázku hledat ve druhém a třetím roce svého studia. Ve své diplomové práci se Barbora Vágnerová reflexí této komplikované a bezprecedentní zkušenosti zabývá jak osobní reflexí úkolů, které v oné době zpracovávala, tak pokusem o obecnější postižení problému.

Z rozboru konkrétních zkušeností s prací v lockdownu, jejím on-line konzultováním s pedagogy a se spolužáky a s vytvářením „náhradních komunit“ v online prostoru, Vágnerové vyplývá, že epidemiologická opatření, která uzavřela celou společnost, vedla studenty k zásadnímu narušení stereotypu studia, který se vytvořil během tří předchozích řádných semestrů. Tento výpadek z rytmu a řádu měl samozřejmě řadu dopadů psychických, ale rovněž následků profesních, zejména pokud jde o procesualitu psychosomatického rozvoje hereckých dispozic. Vágnerová ale dokazuje jednak na případu svého monodramatu Baletka (autorsky připraveného podle předlohy M. Čechová), jednak na iniciativě studentského spolku Ductus deferens, že šok ze ztráty dosavadních samozřejmostí vedl u tvořivých studentů k pozitivnímu přehodnocení profesní trajektorie, k hlubšímu uvědomění si důvodů, proč se herectví chtějí věnovat a toho, že divadelní a herecká tvorba je pro ně více osobní potřebou, kterou je třeba na okolnostech i sám na sobě vybojovat, než předem narýsovanou trajektorií, pro jejíž zdárné studijní absolvování je třeba jen více či méně angažovaně plnit dopředu stanovené cíle.

Toto poznání pomohlo nejen B. Vágnerové, ale celému ročníku, ke schopnosti pracovat více samostatně, tematizovaně, jaksi s větší mírou osobního ručení za výsledek i obsah sdělovaný scénickou kreací. Projevilo se to i v přístupu a úrovni absolventské role, kterou byla v případě diplomantky komplikovaná postava dospívající invalidní dívky Edity v dramatizaci Zweigova románu Netrpělivost srdce. To, co Vágnerová herecky založila a osobnostně vypověděla v Baletkách, kde tematizovala rozpor sebepředstavy a snu (o sobě, resp. své postavě jako tanečnici), využila i v herecky bohatém a lidsky obsaženém portrétu postavy dospívající handicapované Edity. Pozoruhodná a zdařilá je i její autorská postava Justýny Šťovíčkové v Instalaci izolace, která podobné téma nahlíží s komediální distancí.

Nad rámec osobní reflexe se diplomantka pokusila o kvantitativní (u studentů) a kvalitativní (u pedagogů) sociologickou sondu k problematice on-line studia. Její relevance je samozřejmě limitována velikostí sociologického vzorku, a jakkoli tedy není z tohoto hlediska reprezentativní, je velmi poučná a varuje před zbrklými úvahami o možnostech módního e-learningu našeho oboru.

Z obojího vyplývá, že jednou z podstat herecké tvorby je lidská vzájemnost, kterou média nemohou nahradit, pouze ji simulovat a nedostatečně o ní informovat.

Práci doporučuji k obhajobě.

Doc. MgA. Tomáš Töpfer